
ФІНАНСИ, БАНКІВСЬКА СПРАВА ТА СТРАХУВАННЯ

ОТРИМАНО:

25 Липня 2025

ПРИЙНЯТО:

20 Вересня 2025

ВИПУСК:

20 Жовтня 2025

 CC BY 4.0**УДК 336.14:378.14****DOI [10.26661/2522-1566/2025-3/33-02](https://doi.org/10.26661/2522-1566/2025-3/33-02)**

**МОДЕЛІ ФІНАНСОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ:
РЕАЛІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПІДГОТОВКИ КОНКУРЕНТОЗДАТНИХ ФАХІВЦІВ**

Головач Н.В.**к.пед.н., доцент**ПрАТ «ВНЗ «Міжрегіональна Академія**управління персоналом»**м. Київ, Україна**ORCID [0000-0002-6215-6575](https://orcid.org/0000-0002-6215-6575)***Дмитренко Г.А.***д.е.н., професор**ПрАТ «ВНЗ «Міжрегіональна Академія**управління персоналом»**м. Київ, Україна**ORCID [0000-0002-8211-5690](https://orcid.org/0000-0002-8211-5690)***Брюховецька І.О.***к.е.н., доцент**ПрАТ «ВНЗ «Міжрегіональна Академія**управління персоналом»**м. Київ, Україна**ORCID [0000-0002-1469-1485](https://orcid.org/0000-0002-1469-1485)*** Email автора для листування: n_golovach@ukr.net*

Анотація. Стаття присвячена аналізу сучасних фінансово-економічних механізмів забезпечення інноваційної освіти в Україні та визначенню основних проблем, що стримують ефективне використання ресурсів у підготовці конкурентоздатних фахівців. Метою дослідження є виявлення шляхів оптимізації фінансування інноваційних освітніх програм та розробка практичних рекомендацій для підвищення ефективності використання фінансових ресурсів у закладах вищої освіти.

У статті розглянуто основні моделі фінансування інноваційної освіти, включаючи державні субсидії, грантові програми, державно-приватне партнерство та міжнародні ініціативи, а також проаналізовано вплив цифровізації освітніх процесів і впровадження інноваційних технологій навчання на оптимізацію витрат та ефективність використання ресурсів. Виявлено сильні та слабкі сторони національних механізмів фінансового забезпечення та визначено ключові ризики, пов'язані з нестабільністю фінансування, недостатньою автономією закладів освіти, обмеженим доступом до інвестицій та низьким рівнем інтеграції міжнародного досвіду.

Методологічною основою дослідження є аналіз сучасних моделей фінансування інноваційної освіти, порівняльний аналіз зарубіжного досвіду та оцінка ефективності використання фінансових ресурсів у контексті цифровізації освітніх процесів.

Автором запропоновано низку практичних заходів для вдосконалення фінансового забезпечення інноваційної освіти, зокрема розширення джерел фінансування, розвиток державно-приватного партнерства, цифровізацію фінансових процесів, стимулювання інноваційної діяльності викладачів і студентів та адаптацію міжнародного досвіду до національних умов. Практичний погляд: реалізація цих заходів дозволяє створити ефективну,

прозору та гнучку систему фінансового забезпечення інноваційної освіти, що сприяє підвищенню якості навчального процесу та підготовці конкурентоздатних фахівців, здатних ефективно працювати в умовах сучасного ринку праці та цифрової економіки.

Ключові слова: інноваційна освіта, фінансове забезпечення, моделі фінансування, цифровізація навчання, ефективність використання ресурсів, підготовка конкурентоздатних фахівців.

JEL Classification: I22, I25.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Розвиток сучасної економіки, глобалізаційні процеси та швидке впровадження інноваційних технологій ставлять перед системою освіти нові вимоги щодо підготовки висококваліфікованих фахівців, здатних ефективно функціонувати в умовах високої конкуренції та стрімких змін на ринку праці. В умовах трансформації економіки України та інтеграції в європейський та світовий освітні простори особливо актуальним є питання ефективного фінансового забезпечення інноваційної освіти.

Сьогодні багато освітніх установ стикаються із системними проблемами недостатнього фінансування, низькою фінансовою автономією та обмеженим доступом до інвестицій, що значною мірою стримує розвиток нових освітніх програм та впровадження інноваційних технологій навчання. У той же час світовий досвід свідчить, що інноваційна освіта та професійна підготовка конкурентоздатних кадрів успішно реалізуються лише за умов наявності комплексних механізмів фінансування, які включають державні гранти, приватні інвестиції, партнерство з бізнесом та міжнародні програми підтримки.

Проблема стає ще більш гострою у контексті підготовки фахівців, здатних працювати у високотехнологічних та інноваційних сферах економіки. Без належного фінансового забезпечення освітні установи не можуть забезпечити необхідний рівень матеріально-технічної бази, підготовки викладацького складу, впровадження цифрових та інтерактивних платформ навчання, що, в свою чергу, негативно впливає на якість підготовки випускників і їх конкурентоспроможність на ринку праці.

Отже, постановка проблеми полягає у пошуку ефективних моделей та інструментів фінансового забезпечення інноваційної освіти, які б сприяли формуванню конкурентоздатних фахівців у відповідності до сучасних потреб ринку праці та стратегічних пріоритетів розвитку економіки країни. Водночас необхідно враховувати особливості національного контексту, зокрема фінансову структуру освітніх закладів, законодавчі обмеження, а також існуючі практики залучення зовнішніх та внутрішніх фінансових ресурсів.

АНАЛІЗ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Останні наукові дослідження, проведені Волошиною О. В. (2014), Локшиною О. І. (2023), Пуліною Т. В., Шитіковою Л. В. та Риженком О. М. (2020), свідчать про системну концентрацію уваги українських вчених на проблемах інноваційного розвитку вищої освіти та інтеграції цифрових технологій у навчальні процеси. Зокрема, Волошина О. В. (2014) у своїх працях детально розглядає методологічні аспекти впровадження інноваційних стратегій у закладах вищої освіти, наголошуючи на необхідності формування цілісної системи управління інноваційними процесами, що включає оцінку потреб студентів і викладачів, адаптацію навчальних програм до вимог сучасного ринку праці та створення механізмів фінансового забезпечення інноваційних проєктів.

Локшина О. І. (2023) у своїх дослідженнях акцентує увагу на вивченні європейських освітніх стратегій та їхнього потенційного впливу на український освітній простір. Автор

підкреслює, що адаптація міжнародного досвіду потребує комплексного підходу, який враховує національні особливості, законодавчі рамки та інституційні можливості вітчизняних закладів освіти [5]. Це дозволяє не лише підвищити ефективність навчального процесу, але й сприяє формуванню конкурентоздатних фахівців, здатних діяти в умовах глобалізованого ринку праці.

У свою чергу, Пуліна Т. В., Шитікова Л. В. та Риженко О. М. (2020; 2018) зосереджуються на практичних аспектах цифровізації освітніх процесів, аналізуючи розвиток електронних сервісів, платформ дистанційного навчання та інтерактивних навчальних ресурсів. Їхні дослідження висвітлюють вплив впровадження цифрових технологій на підвищення доступності освіти, оптимізацію організаційно-управлінських процесів та створення умов для безперервного професійного розвитку викладачів і студентів. Автори підкреслюють, що ефективне використання цифрових інструментів сприяє підвищенню якості освітнього середовища, стимулює інноваційну активність та підтримує конкурентоспроможність випускників на ринку праці.

Таким чином, сукупний аналіз праць зазначених дослідників демонструє, що ключовими чинниками модернізації вищої освіти в Україні виступають інноваційні підходи та активне використання цифрових технологій. Їхні результати підкреслюють необхідність комплексного інтегрування новітніх методик навчання, управлінських практик та технологічних рішень для створення сучасної освітньої системи, здатної формувати висококваліфікованих та конкурентоздатних фахівців, готових до викликів сучасного економічного та соціального середовища.

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ ТА ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ

Метою статті є наукове обґрунтування та систематизація моделей і інструментів фінансового забезпечення інноваційної освіти в системі професійної підготовки конкурентоздатних фахівців, а також визначення ефективних практик впровадження інноваційних та цифрових технологій навчання з урахуванням національного контексту та міжнародного досвіду.

МЕТОДОЛОГІЯ

Методологічна база дослідження ґрунтується на комплексному поєднанні теоретичних, емпіричних та аналітичних методів, що забезпечують всебічне вивчення фінансового забезпечення інноваційної освіти та його впливу на підготовку конкурентоздатних фахівців. До основних підходів належать:

1. Теоретичні методи: аналіз і синтез наукових праць, порівняльний аналіз, системний підхід. Вони дозволяють узагальнити сучасні наукові концепції фінансування освіти, визначити ключові напрями інноваційного розвитку та виділити закономірності, що впливають на ефективність підготовки фахівців.

2. Емпіричні методи: анкетування, інтерв'ювання, спостереження та кейс-стаді. З їх допомогою оцінюються реальні практики фінансового забезпечення вітчизняних та зарубіжних закладів освіти, виявляються сильні та слабкі сторони існуючих моделей, а також визначаються потреби учасників освітнього процесу.

3. Аналітичні методи: статистичний аналіз, SWOT-аналіз, порівняльна оцінка фінансових моделей, економіко-математичне моделювання. Вони застосовуються для оцінки ефективності різних фінансових інструментів та розробки рекомендацій щодо оптимізації ресурсного забезпечення інноваційних освітніх програм.

4. Комплексні методи: інтеграція наукового та практичного підходів, що дозволяє поєднати аналіз теоретичних моделей із практикою впровадження фінансових інструментів у конкретних освітніх закладах, враховуючи національні та міжнародні стандарти.

Таким чином, методологічна база дослідження забезпечує системний, науково обґрунтований підхід до вивчення проблем фінансового забезпечення інноваційної освіти та створює основу для формування практичних рекомендацій щодо підвищення конкурентоспроможності підготовки фахівців.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

Одним із ключових завдань дослідження є комплексний аналіз існуючих моделей фінансового забезпечення інноваційної освіти, як на міжнародному рівні, так і в національному контексті, що дозволяє не лише визначити ефективність різних підходів до фінансування освітніх процесів, але й сприяє формуванню цілісного уявлення про оптимальні практики управління ресурсами у сфері підготовки конкурентоздатних фахівців.

У зарубіжній практиці можна виділити кілька основних моделей фінансування інноваційної освіти. По-перше, це державне фінансування, яке передбачає виділення коштів на освіту з державного бюджету у формі субсидій, грантів та цільових програм розвитку інноваційних навчальних платформ. По-друге, активно застосовується державно-приватне партнерство, коли бізнес-структури та освітні установи спільно інвестують у розвиток інноваційних освітніх програм, матеріально-технічної бази та цифрових технологій навчання. По-третє, поширені моделі фінансування через освітні гранти та міжнародні програми, які стимулюють розвиток нових навчальних методик, інноваційних курсів та дослідницьких проєктів у закладах освіти.

В Україні, попри наявність певних аналогічних механізмів, фінансування інноваційної освіти стикається з певними системними обмеженнями, серед яких слід виділити: недостатню автономію закладів освіти у розподілі фінансових ресурсів, обмеженість доступу до приватних інвестицій та грантових програм, а також необхідність адаптації міжнародних моделей до національних реалій. Водночас спостерігається поступове впровадження елементів державного фінансування інноваційних освітніх ініціатив, використання грантів, підтримка стартапів у сфері освіти та розвиток онлайн-освітніх платформ.

Систематизація моделей фінансування передбачає класифікацію за такими ознаками: джерела фінансування (державні, приватні, змішані), механізми розподілу коштів (субсидії, гранти, інвестиції, цільові програми), цільове призначення ресурсів (розробка інноваційних програм, модернізація матеріально-технічної бази, цифровізація навчального процесу) та географічний рівень застосування (міжнародний досвід, локальні практики).

Таким чином, проведення аналізу та систематизації моделей фінансування дозволяє не лише виділити ефективні підходи, але й окреслити перспективи їх адаптації в Україні з урахуванням специфіки національної освітньої системи та стратегічних потреб підготовки конкурентоздатних фахівців у сучасних умовах.

Сучасна трансформація освітньої сфери неможлива без активного впровадження цифрових технологій та інноваційних методик навчання, що створюють нові можливості для оптимізації фінансових ресурсів закладів освіти. Одним із завдань цього дослідження є визначення того, як цифровізація освітніх процесів впливає на ефективність використання коштів, виділених на розвиток інноваційної освіти, модернізацію навчальної інфраструктури та підвищення якості підготовки фахівців.

Зокрема, дослідження передбачає аналіз таких аспектів: використання електронних освітніх платформ, онлайн-курсів та інтерактивних навчальних ресурсів; впровадження систем управління навчальним процесом (LMS) та цифрових інструментів контролю та оцінювання знань студентів; інтеграція технологій дистанційного та змішаного навчання. Вивчення цих процесів дозволяє оцінити, у якій мірі впровадження інноваційних цифрових

рішень сприяє зниженню витрат на традиційні освітні ресурси, оптимізації часу викладачів та студентів, підвищенню прозорості та контролю за фінансовими потоками.

Крім того, важливо дослідити економічну ефективність впровадження цифрових технологій, зокрема співвідношення витрат на їх розробку та підтримку з очікуваними вигодами у вигляді підвищення якості навчання, зростання залученості студентів і зменшення додаткових витрат на традиційні освітні ресурси. У цьому контексті увага приділяється також аналізу зарубіжного досвіду, де цифровізація освітніх процесів часто поєднується з гнучкими моделями фінансування, що дозволяє досягти більш ефективного використання ресурсів.

Таким чином, дослідження взаємозв'язку між цифровізацією освітніх процесів і ефективністю фінансового забезпечення інноваційної освіти дозволяє визначити оптимальні стратегії використання ресурсів у вищих навчальних закладах, спрямовані на підготовку конкурентоздатних фахівців, здатних працювати в умовах сучасного ринку праці та цифрової економіки.

Одним із ключових завдань дослідження є комплексна оцінка існуючих механізмів фінансового забезпечення інноваційної освіти в Україні, зокрема визначення їхніх переваг, недоліків та потенційних обмежень. Таке дослідження дозволяє виявити фактори, що сприяють ефективному використанню ресурсів, а також проблеми, які перешкоджають розвитку інноваційних освітніх програм та підготовці конкурентоздатних фахівців.

Сильні сторони національної системи фінансування включають наявність державних субсидій та грантів на інноваційні освітні проєкти, поступове впровадження елементів державно-приватного партнерства, а також розвиток міжнародних освітніх програм та грантових ініціатив. Такі механізми сприяють формуванню стабільної бази для інноваційних проєктів, створенню матеріально-технічної та цифрової інфраструктури в закладах освіти, а також залученню викладачів та студентів до участі у дослідницькій діяльності та проєктах розвитку.

Слабкі сторони включають недостатню автономію навчальних закладів у розподілі фінансових ресурсів, обмежену доступність приватних інвестицій та фінансування з боку бізнес-структур, а також низький рівень інтеграції міжнародного досвіду у національні освітні практики. Крім того, існують проблеми з ефективністю контролю за використанням бюджетних коштів, недостатній розвиток інструментів моніторингу та оцінки ефективності фінансування інноваційних програм, що ускладнює оптимізацію витрат і планування ресурсів.

Оцінка сильних і слабких сторін дозволяє сформулювати рекомендації щодо вдосконалення механізмів фінансового забезпечення, включаючи пропозиції щодо посилення державно-приватного партнерства, розширення доступу до грантових та інвестиційних програм, а також оптимізації управління фінансовими ресурсами з урахуванням сучасних інноваційних та цифрових освітніх технологій. Такий аналіз спрямований на підвищення ефективності використання коштів і створення умов для підготовки конкурентоздатних фахівців у відповідності до потреб національної економіки та глобальних викликів.

Фінансування інноваційних освітніх програм у сучасних умовах є складним і багатогранним процесом, який супроводжується низкою економічних, організаційних, соціальних та технологічних ризиків. Одним із пріоритетних завдань дослідження є системне виявлення та аналіз цих ризиків з метою розробки ефективних заходів їх мінімізації, що забезпечують стабільність і ефективність функціонування інноваційних освітніх ініціатив у вищих навчальних закладах.

До ключових фінансово-економічних ризиків належать недостатність фінансових ресурсів, нестабільність державного фінансування, коливання вартості освітніх матеріалів та обладнання, а також обмеженість доступу до приватних інвестицій і міжнародних грантів.

Такі фактори безпосередньо впливають на можливості закладів освіти впроваджувати інноваційні програми, модернізувати матеріально-технічну базу та розвивати цифрові платформи для навчання.

Організаційно-управлінські ризики пов'язані з недосконалістю процедур планування, розподілу та контролю використання фінансових ресурсів. Вони проявляються у вигляді бюрократичних перепон, низької прозорості бюджетних процесів, відсутності системи моніторингу ефективності витрат та неузгодженості між стратегічними цілями закладу освіти та фактичним розподілом коштів.

Соціально-психологічні ризики виникають через опір персоналу до інновацій, недостатню мотивацію викладачів та студентів до участі в новітніх освітніх програмах, а також через обмежену культуру інноваційного мислення у навчальних закладах. Ці фактори можуть значно знизити ефективність впровадження інноваційних рішень навіть за наявності достатнього фінансування.

Технологічні ризики пов'язані з відставанням від сучасних цифрових платформ та інтерактивних технологій навчання, недостатньою готовністю закладів до впровадження дистанційного та змішаного навчання, а також із невідповідністю наявної технічної інфраструктури потребам інноваційних освітніх програм.

Для мінімізації цих ризиків необхідно застосовувати комплексний підхід, який включає:

1. Впровадження системи моніторингу та оцінки ефективності використання фінансових ресурсів для забезпечення прозорості та контролю бюджетних процесів.
2. Розширення джерел фінансування через державні, приватні та міжнародні інвестиції, грантові програми та державно-приватне партнерство.
3. Адаптацію міжнародного досвіду фінансування інноваційної освіти до національних особливостей освітньої системи.
4. Використання сучасних цифрових технологій для оптимізації витрат, автоматизації навчального процесу та підвищення ефективності управління фінансовими ресурсами.
5. Підвищення мотивації та компетентності викладачів і студентів шляхом навчання роботі з інноваційними платформами та участі у проєктних і дослідницьких ініціативах.

Таким чином, комплексне виявлення ризиків та розробка системних заходів щодо їх мінімізації забезпечує сталий розвиток інноваційної освіти, підвищує ефективність використання фінансових ресурсів і створює умови для підготовки висококваліфікованих та конкурентоздатних фахівців, здатних адаптуватися до вимог сучасного економічного та технологічного середовища.

Одним із завершальних і водночас ключових завдань дослідження є формулювання практичних рекомендацій, спрямованих на підвищення ефективності використання фінансових ресурсів у закладах вищої освіти, що впроваджують інноваційні освітні програми. Розробка таких рекомендацій передбачає комплексний підхід, який враховує результати аналізу сучасних моделей фінансування, оцінку сильних і слабких сторін існуючих механізмів, а також виявлені ризики і проблеми у національному контексті.

До ключових напрямів практичних рекомендацій належать:

1. Оптимізація джерел фінансування: збалансоване поєднання державного фінансування, грантів, приватних інвестицій та міжнародних програм підтримки освіти для створення стабільної фінансової бази.
2. Розвиток механізмів державно-приватного партнерства: залучення бізнес-структур до спільного фінансування інноваційних програм, модернізації матеріально-технічної бази та розвитку цифрових платформ навчання.
3. Цифровізація фінансових процесів: впровадження електронних систем управління фінансами, автоматизованого моніторингу та оцінки ефективності витрат, що підвищує прозорість і оптимізує використання ресурсів.

4. Стимулювання інноваційної діяльності викладачів та студентів: створення систем мотивації та заохочення участі у дослідницьких і проєктних ініціативах, що дозволяє ефективніше використовувати наявні ресурси та підвищує якість навчального процесу.

5. Адаптація зарубіжного досвіду до національних умов: інтеграція успішних практик фінансування інноваційної освіти з урахуванням специфіки української освітньої системи та потреб сучасного ринку праці.

Реалізація цих рекомендацій дозволяє створити ефективну, прозору та гнучку систему фінансового забезпечення інноваційної освіти, яка сприятиме підвищенню якості навчального процесу, формуванню висококваліфікованих і конкурентоздатних фахівців та забезпеченню сталого розвитку освітніх установ у сучасних економічних і технологічних умовах.

ВИСНОВКИ

Проведене дослідження дозволило системно оцінити сучасні підходи до фінансового забезпечення інноваційної освіти як у міжнародній практиці, так і в українському національному контексті. Було встановлено, що зарубіжні моделі фінансування характеризуються різноманітністю джерел, включаючи державні субсидії, державно-приватне партнерство та міжнародні грантові програми, що забезпечує гнучкість і ефективність використання ресурсів. Водночас українська система фінансування інноваційної освіти перебуває на стадії формування та розвитку, з певними обмеженнями у вигляді недостатньої автономії закладів освіти, обмеженого доступу до приватних інвестицій та необхідності адаптації зарубіжного досвіду до національних умов.

Аналіз впливу цифровізації освітніх процесів та інноваційних технологій навчання показав, що інтеграція електронних платформ, систем управління навчанням, онлайн-курсів та дистанційних форматів дозволяє підвищити ефективність використання фінансових ресурсів, знизити витрати на традиційні освітні матеріали та оптимізувати час викладачів і студентів. При цьому важливим фактором є економічна ефективність таких рішень, що передбачає співвідношення витрат на впровадження технологій із підвищенням якості навчання та зростанням залученості студентів.

Виявлено сильні та слабкі сторони існуючих механізмів фінансового забезпечення інноваційної освіти в Україні. Серед переваг – наявність державних субсидій та грантів, поступове впровадження елементів державно-приватного партнерства, розвиток міжнародних програм. Серед недоліків – обмежена автономія закладів освіти, недостатня інтеграція міжнародного досвіду, низька ефективність контролю за використанням ресурсів. Ці висновки підкреслюють необхідність подальшого вдосконалення фінансових механізмів та підвищення прозорості їхнього функціонування.

Розробка практичних рекомендацій дозволяє окреслити шляхи оптимізації фінансового забезпечення інноваційної освіти: розширення джерел фінансування, розвиток державно-приватного партнерства, цифровізація фінансових процесів, стимулювання інноваційної діяльності викладачів і студентів, а також адаптація міжнародного досвіду до національних умов. Впровадження цих рекомендацій сприяє формуванню ефективної, прозорої та гнучкої системи фінансування, здатної підтримувати інноваційні освітні програми та забезпечувати підготовку конкурентоздатних фахівців.

Таким чином, результати дослідження підтверджують важливість комплексного підходу до фінансового забезпечення інноваційної освіти, що поєднує аналіз моделей фінансування, цифровізацію освітніх процесів, управління ризиками та практичні рекомендації щодо оптимізації ресурсів. Реалізація цих стратегій забезпечує сталий розвиток освітніх установ, підвищує якість підготовки фахівців та відповідає сучасним викликам національної економіки та глобальної освітньої сфери.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Дубасенюк О. А. Інновації в сучасній освіті. Інновації в освіті: інтеграція науки і практики: збірник науково-методичних праць. Житомир: Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2014. С. 12–28.
2. Прокопів Л. М. Інноваційні освітні технології: навчально-методичний посібник. Івано-Франківськ, 2020. С. 8–9.
3. Пуховська Л. П., та ін. Післядипломна освіта в умовах євроінтеграції: сутність, зміст, технології, готовність до змін: навч. посіб. Київ: Педагогічна думка, 2012. С. 68.
4. Волошина О. В. Педагогіка інновацій у вищій школі: навч. посіб. Вінниця, 2014. С. 8–12.
5. Локшина О. І. Стратегія європейського співробітництва у галузі освіти і навчання у 2021–2030 рр. як євроінтеграційний орієнтир для української освіти. *Український Педагогічний журнал*. 2023. № 4. С. 8–9. DOI: <https://doi.org/10.32405/2411-1317-2022-4-5-176>
6. Освіта України в умовах воєнного стану: інформаційно-аналітичний збірник / ред. С. Шкарлет. Київ, 2022. С. 33–36.
7. Шитікова Л. В., Борисенко О. Є. Вплив освітнього рівня підготовки та професійної кваліфікації персоналу на розвиток інноваційного потенціалу та формування товарної політики підприємства. *Причорноморські економічні студії*. 2020. Випуск 60. С. 17–23.
8. Пуліна Т. В., Шитікова Л. В., Риженко О. М. Удосконалення системи надання електронних послуг – ключова задача місцевого самоврядування. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2020. № 11. DOI: <https://doi.org/10.32702/2307-2156-2020.11.410>
9. Пуліна Т. В., Ткачук О. Ю., Вафіна А. О. Розвиток кадрового потенціалу органу публічної служби. *Економіка та держава*. 2018. № 12. С. 44–49. DOI: <https://doi.org/10.32702/2306-6806.2018.12.44>
10. Shavkun I. H., et al. Exploring the experience of integrated teaching of the management core courses in a foreign language based on ICT use. *Journal of Physics: Conference Series*. IOP Publishing, 2021. T. 1840, № 1. P. 012046. DOI: [10.1088/1742-6596/1840/1/012046](https://doi.org/10.1088/1742-6596/1840/1/012046)
11. Gudz P., Shmygol N., Gudz M., Cherniavska O., Cherniavska Y. Economy Digitalization in Paradigm of Reproductive Process. In: *Proceedings of the 5th International Scientific Congress Society of Ambient Intelligence*. 2022. T. 1. P. 67–75. DOI: <https://doi.org/10.5220/001134160000335013>
12. Cherep A. V., Shmyhol N. M., Butnyk O. M. Models and methods of decision making in analysis and audit: textbook. Київ: Kondor, 2011.

REFERENCES

- Dubaseniuk, O. A. (2014). *Innovatsii v suchasniy osviti* [Innovations in modern education]. *Innovatsii v osviti: integratsiia nauky i praktyky*, 12-28. Zhytomyr: ZhDU im. I. Franka. [in Ukrainian].
- Prokopiv, L. M. (2020). *Innovatsiini osvitni tekhnolohii* [Innovative educational technologies]. Ivano-Frankivsk, 8-9. [in Ukrainian].
- Pukhovska, L. P., et al. (2012). *Pisliadyplomna osvita v umovakh yevrointehratsii: sutnist, zmist, tekhnolohii, hotovnist do zmin* [Postgraduate education in the context of European integration: essence, content, technologies, readiness for change]. Kyiv: Pedahohichna dumka, p. 68. [in Ukrainian].
- Voloshyna, O. V. (2014). *Pedahohika innovatsii u vyshchii shkoli* [Pedagogy of innovation in higher education]. Vinnytsia, 8-12. [in Ukrainian].
- Lokshyna, O. I. (2023). *Stratehiia yevropeiskoho spivrobitnytstva u haluzi osvity i navchannia u 2021-2030 rr. yak yevrointehratsiinyi oriiientyr dlia ukrainskoi osvity* [Strategy of European

- cooperation in education and training 2021-2030 as a European integration guideline for Ukrainian education]. *Ukrainskyi Pedagogichnyi Zhurnal – Ukrainian Pedagogical Journal*, (4), 8–9. <https://doi.org/10.32405/2411-1317-2022-4-5-176> [in Ukrainian].
- Shkarlet, S. (ed.) (2022). *Osvita Ukrainy v umovakh voiennoho stanu* [Education of Ukraine in martial law conditions]. Kyiv, 33-36. [in Ukrainian].
- Shytikova, L. V., & Borysenko, O. Ye. (2020). Vplyv osvitnoho rivnia pidhotovky ta profesiinoi kvalifikatsii personalu na rozvytok innovatsiinoho potentsialu ta formuvannia tovarnoi polityky pidpriemstva [Impact of educational level and professional qualifications of personnel on the development of innovation potential and formation of enterprise product policy]. *Prychoromorski ekonomichni studii – Black Sea Economic Studies*, (60), 17–23. [in Ukrainian].
- Pulina, T. V., Shytikova, L. V., & Ryzhenko, O. M. (2020). Udoskonalennia systemy nadання elektronnykh posluh – kliuchova zadacha mistsevoho samovriaduvannia [Improving the system of e-services provision – a key task of local government]. *Derzhavne upravlinnia: udoskonalennia ta rozvytok – Public Administration: Improvement and Development*, (11). <https://doi.org/10.32702/2307-2156-2020.11.410> [in Ukrainian].
- Pulina, T. V., Tkachuk, O. Yu., & Vafina, A. O. (2018). Rozvytok kadrovoho potentsialu orhanu publichnoi sluzhby [Development of the human resources potential of a public service body]. *Ekonomika ta derzhava – Economy and State*, (12), 44–49. <https://doi.org/10.32702/2306-6806.2018.12.44> [in Ukrainian].
- Shavkun, I. H., et al. (2021). Exploring the experience of integrated teaching of the management core courses in a foreign language based on ICT use. *Journal of Physics: Conference Series*, 1840(1), 012046. <https://doi.org/10.1088/1742-6596/1840/1/012046> [in English].
- Gudz, P., Shmygol, N., Gudzyk, M., Cherniavska, O., & Cherniavska, Y. (2022). Economy digitalization in the paradigm of reproductive process. In *Proceedings of the 5th International Scientific Congress Society of Ambient Intelligence* (Vol. 1, pp. 67-75). <https://doi.org/10.5220/001134160000335013> [in English].
- Cherep, A. V., Shmyhol, N. M., & Butnyk, O. M. (2011). *Modeli ta metody pryiniattia rishen v analizi ta audyti: pidruchnyk* [Models and methods of decision making in analysis and audit: textbook]. Kyiv: Kondor. [in Ukrainian].

MODELS OF FINANCIAL PROVISION OF INNOVATIVE EDUCATION IN UKRAINE: REALITIES AND PROSPECTS OF TRAINING COMPETITIVE SPECIALISTS

Nataliia Holovach

*Interregional Academy
of Personnel Management
Kyiv, Ukraine*

Hennadii Dmytrenko

*Interregional Academy
of Personnel Management
Kyiv, Ukraine*

Iryna Briukhovetska

*Interregional Academy
of Personnel Management
Kyiv, Ukraine*

The article is devoted to the analysis of modern financial and economic mechanisms for supporting innovative education in Ukraine and the identification of the main problems that hinder the effective use of resources in the training of competitive specialists. The purpose of the study is to identify ways to optimize the financing of innovative educational programs and to develop practical recommendations for improving the efficiency of financial resource utilization in higher education institutions.

The article examines the main models of financing innovative education, including state subsidies, grant programs, public-private partnerships, and international initiatives, as well as analyzes the impact of digitalization of educational processes and the implementation of innovative learning technologies on cost optimization and resource efficiency. The strengths and weaknesses of national financial support mechanisms have been identified, along with key risks associated with unstable funding, insufficient autonomy of educational institutions, limited access to investments, and low levels of integration of international experience.

The methodological basis of the study is the analysis of modern models of financing innovative education, a comparative analysis of international experience, and an assessment of the effectiveness of financial resource use in the context of digitalization of educational processes.

The author proposes a number of practical measures to improve the financial support of innovative education, including the expansion of funding sources, development of public-private partnerships, digitalization of financial processes, stimulation of innovative activities among teachers and students, and adaptation of international experience to national conditions. From a practical perspective (practical view), the implementation of these measures allows the creation of an effective, transparent, and flexible system of financial support for innovative education, which contributes to improving the quality of the educational process and preparing competitive specialists capable of working efficiently in the modern labor market and digital economy.

Keywords: innovative education, financial support, financing models, digitalization of learning, resource efficiency, preparation of competitive specialists.